

Přepis II.

Církev dnes slaví narozeniny. Církev, která je našim očím představována ve svých jednotlivých jednotách, jak vyznávali naši praotcové ve víře, z té jedné jednoty, která ve své pokoře, troufla si ne oddělit se, ale vyjít vlastní cestou, o které vyznávala, že je odpovědnější v naslouchání Písmu a v pokusu, snažení se, v úsilí o život soukromý i společný i společenstevní, který by odpovídal Kristovu evangeliu zachycenému zejména v Jeho kázání na hoře. K téhle jednotě se smíme také hlásit, stejně jako ke všem těm, kteří nás předcházeli ve víře. A k tomu nás ten oddíl vede na prvním místě. V těch prvních zmínkách, které Pavel píše svému milému žákovi a následovníkovi Timoteovi o jeho babičce a o jeho matce, které poznal jako ženy velké víry, byť víme, že otec samotného Timotea byl pohan. Odkazuje Timotea, aby ve své snaze dobře vést život správce sboru, později velkého efezského sboru, kde ho Pavel ustanovil poté, co s ním Pavel před tím cestoval mnoho po jeho misijních cestách, tak, aby ve všech úskalích, ve všech slabostech, ve všech zaváháních, která ho čekají a také ve vši slávě, která může přijít. Aby nezapomínal na ty, kteří ho předcházeli a přivedli ho k víře, že od nich dostal tu pochodeň, či štafetový kolík evangelia. Evangelium zde Pavel předkládá také moc hezkým způsobem. Je to zvěst o novém životě, o nepomíjejícím životu v evangeliu. To proto, jak jsme zpívali v té první písni, kterou teď pravidelně zpíváme, že Ježíš zlomil moc smrti, přemohl moc hříchu a to svou obětí na kříži a svým vzkříšením. A to zakládá docela novou skutečnost, která se projevuje mocně. Leč není každému automaticky dáno a přáno, aby tohle rozpoznával, rozlišoval a spolehl na to a aby byl natolik puzen tím vnitřním naplněním nového života, aby právě s touhle novou skutečností a s tím zjištěním, ať už to pojmenujeme jakkoliv o tom, že Bůh je nej...., řečeno zkráceně a že je přítomný a že se projevil a projevuje a může se projevit v životě každého člověka, aby s touhle zvěstí šel a rozšiřoval ji a nenechal si ji pro sebe. Tady narážíme na to zvláštní slovo toho zvýrazněného textu v 8.verši: "Nestyď se vydávat svědectví o svém Pánu". Možná nás to překvapí, že to Pavel píše právě Timoteovi, který byl tou dobou už asi správcem sboru v Efezu, podle toho, jak se ten dopis datuje, zdá se, že ta zmínka apoštola Pavla, že já jsem vězněm Kristovým, neznamená v té chvíli, že on je natolik zaujat poselstvím a službou, ke které byl povolán-apoštolskou, že tedy nemůže jinak, že je vlečen do služby, kde On ho chce mít, ale že skutečně, doslova znamená, že v tu chvíli seděl ve vězení, ve světském vězení a to za to, že všude, kam přišel jeho zvěstování mělo tak velký ohlas, že pobouřilo ostatní lidi kolem ve městě. Vzpomeňte třeba na ten Efez, kde se vzbouřili ti, kteří vyráběli sošky Diany efezské a kteří z toho měli kšeft.

Teď si to představte do naší skutečnosti. Přijde člověk, který naplněn Duchem zvěstuje nový život v Kristu. Ono to začne lidi zajímat, oni za ním jdou, přestanou kupovat a přestanou utrácet za věci, které před tím živily obchodníky kolem. Ti samozřejmě se postaví na zadní, vzbouří se a budou dělat všechno proto, aby mu zacpali ústa, případně ho vyhnali někam jinam, protože mu kazí živobytí.

V tuhle chvíli ale slyšíme, že Timoteus má problém, že se stydí zvěstovat evangelium - on představitel církve. Může to být pro nás potěšitelné zjištění, když na nás kazatelé a jiní horlivci kladou velké nároky a posílají nás stále znovu: "Vy přece jste svědky Kristovými a vaším smyslem a cílem přece je, aby se všichni kolem dověděli o evangeliu, a je potřeba stále hledat nové nebo staré cesty a hlavně pracovat pro to a jít, aby všem se to doneslo, že Kristus byl vzkříšen a tím otevřel nový život, život, který je v pravdě a v lásce a s dobrou nadějí hlavně, která přesahuje hranice tohoto života a život, kterému se nic jiného nevyrovná."

Můžeme se bránit, ale podívejte se, vždyť už tehdy ten slavný dobrý Timoteus zřejmě měl problémy, když mu Pavel říká: "Nestyď se za evangelium, za jeho zvěstování!" Hezkým slovem to říká z vězení Pavel, když dodává v 12. verši: "Nestydím se vydávat svědectví, byť jsem v okovech, pro ostudu nebo pro pohoršení, neboť vím, komu jsem uvěřil."

Když totiž slavíme narozeniny s celou církví, potřebujeme být povzbuzeni k tomu stejně jako Timoteus, abychom nezůstali v té mylné domněnce, že víra je naší soukromou záležitostí. Víra je něco, co je tady hlavně pro mě a pro můj dobrý pocit a pro mou naději a pro mé spasení, či jak to můžeme nazvat.

Ten oddíl, který máme před sebou o tom velmi výrazně svědčí. Kdysi byla v ohrožení církev, když říkala, že mimo církev není spásy. Dá se to všelijak křivě vykládat a vykládávalo se a zneužívalo. Nicméně nahlédneme-li to právě skrze brýle toho dnešního textu, tak nám může také zasvítit kladný význam toho vyznání. Přeloženo do současné řeči, řekl bych: Člověče, máš-li za to, že věřit v Krista a snažit se žít tak, jak On si přeje, je možné, smysluplné a dobré jen pro tvůj vlastní zájem, protože ti to dělá dobře, protože se ti to líbí, protože jsi tam našel, třeba v tom společenství i křesťany ostatní, dobrou atmosféru, dobrou zábavu nebo něco, o co se můžeš opřít. Tak věz, že je to málo a dříve nebo později to přinejmenším bude velmi ohroženo. A teď musím říct to zásadní, co tady Pavel připomíná: Jestli je tu církev, jejíž narozeniny slavíme a s níž můžeme být spojeni se všemi jejími účastníky, se všemi jejími členy přes hranice jazyků, přes hranice všech zeměpisných délek a šířek, tak, jak přes hranice všech věků. Říkávají to křesťané: Jsme spojeni s církví bojující(s těmi, co ještě žijí) a s církví zvítězilou(s těmi, co již odešli, zesnuli v Pánu).

Tedy církev, je-li církví, tak je tady, protože sám Pán Ježíš Kristus ji povolal a povolává k životu a nemá jiný lepší ani jiný smysluplný cíl, než je On sám.

V našich řádech máme to tím krásným vyjádřením zaneseno, když se dělá slib na konventu nebo na synodu: Slibuji, že za své činnosti(a teď řeknu to ve sboru) budu bděle dbát na svědectví Písem svatých a církevních řádů, které si církev v pokoře ze své víry klade, tak, aby církev ve všem rostla v toho, kterýž jest hlavou, totiž v Krista.

Každý jiný, který se do toho vloudí, tak začne dělat paseku. Pak najednou začneme vnímat, jak tady ten úžasný mechanismus začíná být zneužíván k něčemu jinému, než k tomu, aby se dály dobré věci podle Božího plánu.

Aby člověk mohl nahlížet jinak situaci svého svědectví, k tomu potřebuje ty dary, které zmiňuje Apoštol Pavel. V tom 7. verši je zmiňuje svým typickým způsobem a ještě navíc v negativním gardu, tedy opačně. Říká: "Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, ducha lásky a rozvahy."

Duch bázlivosti - my ty duchy už neumíme vnímat, to slovo nás spíš mate a máme s tím spojeny jiné konotace, ale jim to velice dobře vyjadřovalo tehdy, že člověk nějaký je, nějak se jeví, nějak jedná, podle něčeho se rozhoduje. My bychom mohli možná prostě říci, že jsme bázliví.

Apoštol připomíná Timoteovi, pakliže tyto problémy máš, je to trapas, stydíš se, bojíš se, tak to asi nebude tak docela z toho ducha, kterého ti dává Bůh. On dává jiné dary, jsou tam tři vyjmenovány, které jsou podmínkou pro to, aby člověk mohl rozpoznávat, vidět skutečný stav věcí, vidět Boží moc, aby byl schopen ji poslechnout, naplňovat a aby byl schopen nenechat

se svést na této již kladné cestě. Teď ty tři dary nebo duchové jsou: duch moci, síly, duch lásky a duch rozvahy. Tak překládá nový překlad. Kraličtí tam mají ducha pravého. Možná od něj začneme.

Vyloženo znamená to - moudrost. Člověče, Bůh ti přece dává moudrost, která umožňuje, abys rozpoznával Její a Jeho působení v životě. To, že On je ten Nej.. a že zůstává s tebou, zůstává žít.

Pakliže i tuhle krásnou možnost, dobrou zvěst, vezmeš a budeš s ní zacházet bez lásky, která má dva směry. Bez lásky k druhým lidem (milovat budeš svého bližního), to znamená, že ji budeš využívat, zneužívat k tomu, abys sám sebe zviditelnil nebo prosadil, nebo abys těm druhým dal co proto, atd....

Když to , co budeš zacházet s evangeliem, nebude z lásky k nim v tom smyslu, že toužíš, aby také mohli vidět a rozpoznávat a spolu jste se mohli radovat v těch nových dimenzích, nových možnostech Božího stvoření. Tak to zase bude překážka, když to tak nepůjde a bude hatit nejedno dobré úsilí.

A konečně je tam duch síly nebo duch moci. Tam jde jednak o oprávnění, jako když máš autoritu, ale navíc je to i síla, která připomíná opravdu ten buldozer. Když je něco potřeba odtláčit, tak tahle moc na to má. Není to ta moc správní nebo právní, ale má v sobě ten vnitřní náboj, ohromnou vnitřní sílu.

Jak se tyhle věci projevují v životě konkrétního člověka? Může to být docela nenápadné, může to být docela skryté, ale přesto se v každém životě najdou body a okamžiky, kde to nemůže být zřetelné a vyplout na povrch. A to jsou, myslím, ty rozhodující okamžiky, které docela stačí proto, abychom zůstali církví nebo naopak stali se jiným spolkem či společenstvím.

Jednoduše a stručně řečeno: těch příležitostí je hodně, ale kdybych měl je shrnout pod společného jmenovatele, řeknu: všude tam, kde se mi stává, že já začínám být důležitější než Kristovo evangelium, než On sám, než Jeho cesta, kterou pro mě má, tak tam to přestává platit a tam selhávám.

Shrnujme. Slavíme narozeniny. Církev je to, co povstalo z Boží vůle, z Kristovy vůle, je Jím nesená a v Něm má také svůj cíl. Řečeno jednoduše: člověk, který je účastníkem takového dění, ví, že sám se vším, čím tady je a co tady má k dispozici, je od Boha, ale je také zároveň pro Boha a všechno to, co užívá, ať už pro své tělo, či pro duši, ať už je to odpočinek, či cvičení, školení nebo to je příležitost pracovat , sloužit, všechno to má v posledu svůj smysl v tom, aby to sloužilo, posloužilo Kristu a Jeho věci v tomto světě.

Jinak využívám, či zneužívám zavádějícím způsobem dary mě svěřené.

Apoštol připomíná Timoteovi: Bůh je tady a dává své dary, svou sílu, schopnost milovat a dělat z lásky a moudrost, tedy schopnost rozpoznávat, že v tom, co děláš, tedy pro Něj, nejsi sám.

Snad jen poslední poznámku musím podtrhnout: tohle neplatí, pakliže se nejedná o věc Kristovu, ale o věci mé. Mnohokrát a mnohými způsoby jsme se o to pokoušeli a generace před námi se o to pokoušeli a zřejmě i ti po nás to budou dělat, že zaslechneme tuhle zprávu o

výborném mechanismu a chceme je využít pro své blaho, pro svůj prospěch, pro své zajištění a dokonce tohle šíříme lidem kolem.

Od Boha a pro Něj jsou všechny věci, neboť církev je to, co je sám Pán.

"Aby Církev ve všem rostla v Toho, kterýž je Hlava, totiž v Krista." Amen.